

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 62

21 października 2019

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2019/C 357/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	1
---------------	---	---

Sąd

2019/C 357/02	Mianowanie zastępcy sekretarza	2
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2019/C 357/03	Sprawa C-162/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-267/18: Iceland Foods/EUIPO - Íslandsstofa (INSPIRED BY ICELAND), wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Iceland Foods Ltd	3
---------------	---	---

2019/C 357/04	Sprawa C-188/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-750/16, FV/Rada, wniesione w dniu 24 lutego 2019 r. przez FV	3
---------------	--	---

2019/C 357/05	Sprawa C-230/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2019 r. w sprawie T-513/18, Fryč/Komisja, wniesione w dniu 14 marca 2019 r. przez Petra Fryča	4
---------------	--	---

PL

Ze względu na ochronę danych osobowych i/lub poufności niektóre informacje zawarte w tym wydaniu nie mogą zostać ujawnione, stąd publikacja nowej oryginalnej wersji.

2019/C 357/06	Sprawa C-317/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 lutego 2019 r. w sprawie T-581/18, ND (*) i OE (*)/Komisja, wniesione w dniu 16 kwietnia 2019 r. przez ND (*) i OE (*)	4
2019/C 357/07	Sprawa C-433/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 6 czerwca 2019 r. – Ellmes Property Services Limited/SP	4
2019/C 357/08	Sprawa C-442/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2019 r. – Stichting Brein/News-Service Europe BV	5
2019/C 357/09	Sprawa C-462/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (Hiszpania) w dniu 13 czerwca 2019 r. – Asociación Estatal de Empresas Operadoras Portuarias (ASOPORT)	6
2019/C 357/10	Sprawa C-464/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14 czerwca 2019 r. – Latte Villafranca SCRL w likwidacji i in./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto	7
2019/C 357/11	Sprawa C-468/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale per il Veneto (Włochy) w dniu 17 czerwca 2019 r. – Regione Veneto/HD	7
2019/C 357/12	Sprawa C-478/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 czerwca 2019 r. – UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH/Agenzia delle Entrate	9
2019/C 357/13	Sprawa C-479/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 czerwca 2019 r. – UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH/Agenzia delle Entrate	9
2019/C 357/14	Sprawa C-481/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 21 czerwca 2019 r. – DB/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa	10
2019/C 357/15	Sprawa C-496/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale della Campania (Włochy) w dniu 25 czerwca 2019 r. – Antonio Capaldo SpA/Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno	11
2019/C 357/16	Sprawa C-497/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2019 r. – Ibercaja Banco, S.A./SO i TP	11
2019/C 357/17	Sprawa C-499/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawie T-558/18 Lupu/EUIPO– Et Djili Soy Dzhilhangir Ibryam (Djili DS), wniesione w dniu 28 czerwca 2019 r. przez Victora Lupu	12
2019/C 357/18	Sprawa C-505/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 3 lipca 2019 r. – WS/Bundesrepublik Deutschland	12
2019/C 357/19	Sprawa C-512/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 3 lipca 2019 r. – Go Sun Srl, Malby Energy 4 Srl/Ministero dello Sviluppo Economico i in.	13
2019/C 357/20	Sprawa C-517/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-516/16 i T-536/16, Alvarez y Bejarano i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Marię Alvarez y Bejarano i in.	14
2019/C 357/21	Sprawa C-518/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-523/16 i T-542/16, Ardalic i in./Rada, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Jakova Ardalica i in.	15

2019/C 357/22	Sprawa C-538/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 10 lipca 2019 r. – TS, UT, VU/Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa de Asigurări de Sănătate Constanța	16
2019/C 357/23	Sprawa C-544/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Błagojewgrad (Bułgaria) w dniu 17 lipca 2019 r. – „EKOTEKS BYŁGARIJA” EOOD/Terytorialna direkcija na Nacionalnata agencija za prichodite	17
2019/C 357/24	Sprawa C-553/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 16 maja 2019 r. w sprawie T-396/18, ITSA/Komisja, wniesione w dniu 18 lipca 2019 r. przez International Tax Stamp Association Ltd (ITSA)	18
2019/C 357/25	Sprawa C-554/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy) w dniu 18 lipca 2019 r. – postępowanie karne przeciwko FU	19
2019/C 357/26	Sprawa C-555/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 19 lipca 2019 r. – Fussl Modestraße Mayr GmbH/SevenOne Media GmbH.....	21
2019/C 357/27	Sprawa C-561/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 lipca 2019 r. – Consorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA/Rete Ferroviaria Italiana SpA.....	22
2019/C 357/28	Sprawa C-595/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 23 lipca 2019 r. – Fototre Srl/Ministero dello Sviluppo Economico i in.	23
2019/C 357/29	Sprawa C-600/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 6 sierpnia 2019 r. – MA przeciwko Ibercaja Banco, SA.....	23
2019/C 357/30	Sprawa C-602/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy) w dniu 9 sierpnia 2019 r. – Kohlpharma GmbH/Republika Federalna Niemiec.....	24
2019/C 357/31	Sprawa C-608/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 sierpnia 2019 r. – Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)/Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C.	25
2019/C 357/32	Sprawa C-616/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 16 sierpnia 2019 r. – M.S., M.W., G.S/Minister for Justice and Equality	26
2019/C 357/33	Sprawa C-624/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Watford Employment Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 sierpnia 2019 r. – K i in./Tesco Stores Ltd	27
2019/C 357/34	Sprawa C-658/19: Skarga wniesiona w dniu 4 września 2019 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii.....	27

Sąd

2019/C 357/35	Sprawa T-603/17: Wyrok Sądu z dnia 4 września 2019 r. – Litwa/Komisja (EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 – Oś 4 „Leader”– Rozporządzenie (UE) nr 65/2011 – Kontrole administracyjne – Obowiązek wdrożenia systemu umożliwiającego ocenienie racjonalnego charakteru kosztów – Wkład rzeczowy w postaci pracy wolontariuszy – Wkład rzeczowy w postaci nieruchomości – Kontrole na miejscu – Istnienie dokumentów uzasadniających wnioski o płatność – Wdrożenie operacji finansowanych zgodnie z zasadami rządzącymi składaniem zamówień publicznych).....	29
---------------	--	----

2019/C 357/36	Sprawa T-217/18: Wyrok Sądu z dnia 10 września 2019 r. – DK/ESDZ (Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Wyrok skazujący – Kara w postaci potrącenia z kwoty emerytury – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia – Okoliczności łagodzące – Odpowiedzialność) 30	30
2019/C 357/37	Sprawa T-308/18: Wyrok Sądu z dnia 4 września 2019 r. – Hamas/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko osobom, grupom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania władz państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Zasada nieingerencji – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Uwierzytelnienie aktów Rady) 30	30
2019/C 357/38	Sprawa T-680/18: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2019 r. – SLL Service/EUIPO – Elfa International (LUMIN8) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy LUMIN8 – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy LUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001) 31	31
2019/C 357/39	Sprawa T-689/18: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2019 r. – Executive Selling/EUIPO (EXECUTIVE SELLING) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy EXECUTIVE SELLING – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001) 32	32
2019/C 357/40	Sprawa T-744/18: Wyrok Sądu z dnia 10 września 2019 r. – Oakley/EUIPO – Xuebo Ye (Przedstawienie przerwanej elipsy) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego przerwana elipsę – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający elipsę – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)..... 33	33
2019/C 357/41	Sprawa T-753/18: Wyrok Sądu z dnia 5 września 2019 r. – C&A/EUIPO (#BESTDEAL) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego #BESTDEAL – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001) .. 33	33
2019/C 357/42	Sprawa T-434/17: Postanowienie Sądu z dnia 22 lipca 2019 r. – Younique/EUIPO – Jafer Enterprises R&D (younique products) (Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania)..... 34	34
2019/C 357/43	Sprawa T-511/19: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2019 r. – Staciwa/Komisja 35	35
2019/C 357/44	Sprawa T-529/19: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2019 r. – Adeso/Komisja 36	36
2019/C 357/45	Sprawa T-536/19: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2019 r. – Militos Symvouleftiki/Komisja 37	37
2019/C 357/46	Sprawa T-573/19: Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. – DS i in./Komisja i ESDZ 38	38
2019/C 357/47	Sprawa T-575/19: Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. – El/Komisja 38	38
2019/C 357/48	Sprawa T-576/19: Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. – DV i in./Komisja 39	39
2019/C 357/49	Sprawa T-580/19: Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2019 r. – Borborudi/Rada 40	40
2019/C 357/50	Sprawa T-584/19: Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2019 r. – thyssenkrupp/Komisja 41	41

2019/C 357/51	Sprawa T-595/19: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2019 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER).....	42
2019/C 357/52	Sprawa T-621/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 lipca 2019 r. – Taminco i Arysta LifeScience Great Britain/EFSA .	43
2019/C 357/53	Sprawa T-720/18: Postanowienie Sądu z dnia 23 lipca 2019 r. – AMVAC Netherlands/EFSA.....	44
2019/C 357/54	Sprawa T-335/19: Postanowienie Sądu z dnia 23 sierpnia 2019 r. – Cantieri del Mediterraneo/Komisja.....	44

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII
EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

**Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii
Europejskiej**

(2019/C 357/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 348 z 14.10.2019

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 337 z 7.10.2019

Dz.U. C 328 z 30.9.2019

Dz.U. C 319 z 23.9.2019

Dz.U. C 312 z 16.9.2019

Dz.U. C 305 z 9.9.2019

Dz.U. C 295 z 2.9.2019

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Mianowanie zastępcy sekretarza

(2019/C 357/02)

Sąd podjął na zgromadzeniu plenarnym w dniu 13 lutego 2019 r. decyzję o mianowaniu Thomasa Henzego na stanowisko zastępcy sekretarza Sądu, stosownie do art. 33 regulaminu postępowania w związku z art. 32 tego regulaminu.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-267/18: Iceland Foods/EUIPO - Íslandsstofa (INSPIRED BY ICELAND), wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Iceland Foods Ltd

(Sprawa C-162/19 P)

(2019/C 357/03)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnosząca odwołanie: Iceland Foods Ltd (przedstawiciele: S. Małynicz QC, S. Baran, barrister, J. Hertzog, C. Hill i J. Warner, solicitors)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 5 września 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i nakazał Iceland Foods Ltd pokrycie własnych kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 14 grudnia 2018 r. w sprawie T-750/16, FV/Rada, wniesione w dniu 24 lutego 2019 r. przez FV

(Sprawa C-188/19 P)

(2019/C 357/04)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Wnoszący odwołanie: FV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 3 września 2019 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2019 r. w sprawie T-513/18, Fryč/Komisja, wniesione w dniu 14 marca 2019 r. przez Petra Fryča

(Sprawa C-230/19 P)

(2019/C 357/05)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Petr Fryč (przedstawiciel: adwokat Š. Oharková)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 września 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał, że to odwołanie jest oczywiście bezzasadne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 lutego 2019 r. w sprawie T-581/18, ND (*) i OE (*)/Komisja, wniesione w dniu 16 kwietnia 2019 r. przez ND (*) i OE (*)

(Sprawa C-317/19 P)

(2019/C 357/06)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: ND (*), OE (*) (przedstawiciel: adwokat A. Bove)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 3 września 2019 r. Trybunał (szósta izba) częściowo odrzucił, a w pozostałej części oddalił odwołanie.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 6 czerwca 2019 r. – Ellmes Property Services Limited/SP

(Sprawa C-433/19)

(2019/C 357/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Ellmes Property Services Limited

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Druga strona postępowania: SP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 24 pkt 1 akapit pierwszy alternatywa pierwsza rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela I bis”) należy interpretować w ten sposób, że powództwa właściciela lokalu, które mają na celu zakazanie właścicielowi innego lokalu zmiany przedmiotu własności lokalu, w szczególności jego przeznaczenia bez zgody właścicieli pozostałych lokali, mają za przedmiot dochodzenie praw rzeczowych?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na to pytanie:

Czy art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Bruksela I bis należy interpretować w ten sposób, że przedmiotem powództw wskazanych w punkcie 1 są roszczenia umowne, które należy zaspokoić w miejscu położenia rzeczy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 351, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 czerwca 2019 r. – Stichting Brein/News-Service Europe BV

(Sprawa C-442/19)

(2019/C 357/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stichting Brein

Strona przeciwna: News-Service Europe BV

Pytania prejudycjalne

1. Czy operator platformy usług Usenet (jakim była NSE) dokonuje [...] publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10; zwanej dalej „dyrektywą o prawach autorskich”)?
2. Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca (a zatem jest mowa o publicznym udostępnieniu):

Czy ustalenie, że operator platformy usług Usenet dokonuje publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy o prawach autorskich, stoi na przeszkodzie zastosowaniu art. 14 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. 2000, L 178, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą o handlu elektronicznym”)?
3. Jeżeli na pytanie pierwsze lub drugie zostanie udzielona odpowiedź przecząca (a zatem powołanie się na zwolnienie określone w art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym jest co do zasady dopuszczalne):

Czy operator platformy usług Usenet, który świadczy usługi [...] odgrywa aktywną rolę, która w inny sposób stoi na przeszkodzie skutecznemu powołaniu się na art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym?

4. Czy operatorowi platformy usług Usenet, który dokonuje publicznego udostępnienia i któremu przysługuje skuteczna możliwość powołania się na art. 14 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym, można zakazać kontynuacji naruszenia lub też nałożyć na niego inny nakaz, ponad to, co wskazano w art. 14 ust. 3 dyrektywy o handlu elektronicznym, czy też jest to sprzeczne z art. 15 ust. 1 dyrektywy o handlu elektronicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia (Hiszpania) w dniu 13 czerwca 2019 r. – Asociación Estatal de Empresas Operadoras Portuarias (ASOPORT)

(Sprawa C-462/19)

(2019/C 357/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia

Strony w postępowaniu głównym

Strona zainteresowana: Asociación Estatal de Empresas Operadoras Portuarias (ASOPORT)

Druga strona postępowania: Asociación Nacional de Empresas Estibadoras y Consignatarios de Buques (ANESCO), Comisiones Obreras, Coordinadora Estatal de Trabajadores del Mar (CETM), Confederación Intersindical Galega, Eusko Langileen Alkartasuna, Langile Abertzaleen Batzordeak, Unión General de Trabajadores (UGT)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on porozumień pomiędzy podmiotami gospodarczymi a przedstawicielami pracowników, również w ramach układów zbiorowych, w przypadku gdy określają one przejęcie pracowników związanych z SAGEP (spółką akcyjną zarządzającą portowymi przedsiębiorstwami przeładunkowymi) przez przedsiębiorstwa, które z niej występują oraz sposób, w jaki przejęcie to jest dokonywane?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego takim jak zawarte w dekrete królewskim z mocą ustawy 9/2019 w zakresie, w jakim stanowią one podstawę układów zbiorowych wprowadzających określoną formę przejęcia pracowników, która wykracza poza kwestie pracownicze i prowadzi do harmonizacji warunków handlowych?
- 3) W przypadku uznania powyższych przepisów prawnych za sprzeczne z prawem Unii, czy orzecznictwo Trybunału dotyczące pierwszeństwa prawa Unii i jego skutków, zawarte w szczególności w wyrokach w sprawie Simmenthal ⁽¹⁾ i w sprawie Fratelli Costanzo ⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ono podmiot prawa publicznego, taką jak Comisión Nacional de los Mercados y de la Competencia (krajowa komisja ds. rynków i konkurencji), do odstąpienia od stosowania przepisów prawa krajowego sprzecznych z art. 101 TFUE?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 101 TFUE i rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu ⁽³⁾ oraz obowiązek zapewnienia skuteczności przepisów UE należy interpretować w ten sposób, że zobowiązują one organ administracyjny, taki jak Comisión Nacional de los Mercados y de la Competencia (krajowa komisja ds. rynków i konkurencji), do nakładania grzywn i okresowych kar pieniężnych na podmioty, które podejmują takie działania jak te opisane [w niniejszej sprawie]?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 grudnia 1976 r., Simmenthal (35/76, EU:C:1976:180).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 22 czerwca 1989 r., Costanzo (103/88, EU:C:1989:256).

⁽³⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14 czerwca 2019 r. – Latte Villafranca SCRL w likwidacji i in./Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

(Sprawa C-464/19)

(2019/C 357/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Latte Villafranca SCRL w likwidacji, Azienda Agricola Cordioli Cesarino e Noè società semplice, Cordioli Evaristo e Loredano società semplice, DZ, EA, FB

Strona pozwana: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale per il Veneto (Włochy) w dniu 17 czerwca 2019 r. – Regione Veneto/HD

(Sprawa C-468/19)

(2019/C 357/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria regionale per il Veneto

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Regione Veneto

Druga strona postępowania odwoławczego: HD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kryterium ustanowione w art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. ⁽¹⁾, zgodnie z którym decydująca jest definicja „dóbr kultury” w przepisach krajowych, należy stosować do celów identyfikacji „dóbr kultury”, o których mowa w art. 36 TFUE?
- 2) Ponadto, czy ochrona „dóbr kultury” przewidziana w art. 36 TFUE obejmuje również „zabytkowe pojazdy” w rozumieniu dyrektywy 2000/53/WE ⁽²⁾?
- 3) Czy w związku z tym wskazane powyżej przepisy prawa Unii uwzględniają dla właściwych im celów ochrony również pojazdy, które włoski system prawny klasyfikuje jako „posiadające wartość historyczną i kolekcjonerską” ze względu na obowiązek zachowania ich oryginalnego stanu?
- 4) Ponadto, czy funkcja ochrony „dóbr kultury”, w tym „pojazdów zabytkowych”, przewidziana w art. 36 TFUE, o której mowa w art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. oraz w motywie 10 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, z uwzględnieniem treści pkt 26 programu działań Komisji Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa ruchu drogowego, przyjętego w dniu 29 września 2005 r., może być interpretowana w ten sposób, że pozwala państwom na stosowanie dyskryminacyjnego zwolnienia podatkowego ograniczonego jedynie do pojazdów „posiadających szczególną wartość historyczną i kolekcjonerską”, nawet jeśli na niektórych obszarach terytorium państwa, na mocy ustaw regionalnych i prowincjonalnych mających zastosowanie wyłącznie na nich, istnieje szersze zwolnienie podatkowe przyznane wszystkim pojazdom „posiadającym wartość historyczną i kolekcjonerską”?
- 5) W przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, czy wyżej wymienione przepisy unijne dopuszczają w każdym razie przewidziane w przepisach państwa, mniej korzystne i dyskryminujące traktowanie podatkowym „pojazdów posiadających wartość historyczną i kolekcjonerską” ze względu na ich wiek, co zwiększa obciążenie podatkowe z powodu zwiększonych emisji, ograniczając tym samym ich ochronę, obniżając wzrost ich wartości i zniechęcając do ich utrzymywania?
- 6) Czy zasada swobodnego przepływu towarów ustanowiona w art. 52 ust. 2 TUE i art. 30 TFUE oraz związany z nią zakaz stosowania środków równoważnych do cel, w świetle kryteriów ustanowionych w tym zakresie przez orzecznictwo Trybunału, pozwala państwu członkowskiemu na objęcie pojazdów o uznanej „wartości historycznej i kolekcjonerskiej” niejednolitym i dyskryminującym traktowaniem podatkowym na całym jego terytorium w odniesieniu do przenoszenia własności tych pojazdów z osoby zamieszkałej na części terytorium tego państwa zwolnionej z podatku na osobę zamieszkałą na części terytorium tego państwa, w której przewidziano podatek?
- 7) Czy art. 18, 19, 20, 21, 45 i 49 TFUE, które chronią podstawowe wolności zagwarantowane na wspólnym obszarze europejskim oraz zakaz bezpośredniej i pośredniej dyskryminacji przewidziany w dyrektywie Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. ⁽³⁾, stoją na przeszkodzie mniej korzystnemu i dyskryminującemu traktowaniu podatkowemu wewnątrz państwa członkowskiego, prowadzącemu do różnicowania i niekorzystnego traktowania właścicieli pojazdów posiadających wartość historyczną i kolekcjonerską wyłącznie ze względu na ich miejsce zamieszkania?
- 8) Czy zasady wolności, autonomii i niezawisłości sądów, uznane i chronione na mocy art. 2 TUE na wspólnym obszarze europejskim w celu zagwarantowania „sprawiedliwego procesu sądowego”, pozwalają państwu członkowskiemu na prawne uniemożliwienie sądom samodzielnego ustalenia, czy pojazd posiada „szczególną wartość historyczną i kolekcjonerską” w celu stwierdzenia, czy pojazd ten jest zwolniony z podatku, poprzez zobowiązanie sądu do uwzględnienia jedynie ustaleń dokonanych w tym zakresie przez podmiot prywatny, któremu powierzono to zadanie na zasadzie wyłączności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/60/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie zwrotu dóbr kultury wyprowadzonych niezgodnie z prawem z terytorium państwa członkowskiego, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (wersja przekształcona) (Dz.U. 2014, L 159, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji – Oświadczenie Komisji (Dz.U. 2000, L 269, s. 34).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 czerwca 2019 r. – UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-478/19)

(2019/C 357/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa wspólnotowego – a w szczególności postanowienia traktatu dotyczące swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu kapitału, w wykładni Trybunału – sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak przepis, o którym mowa w art. 35 ust. 10b decreto-legge n. 223/2006 (rozporządzenia z mocą ustawy nr 223/2006), w części, w której ogranicza on zastosowanie ulgi dotyczącej opłat za wpis do księgi wieczystej do zamkniętych funduszy nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 19 czerwca 2019 r. – UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH/Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-479/19)

(2019/C 357/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UBS Real Estate Kapitalanlagegesellschaft mbH

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy prawa wspólnotowego – a w szczególności postanowienia traktatu dotyczące swobody przedsiębiorczości i swobody przepływu kapitału, w wykładni Trybunału – sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisu prawa krajowego, takiego jak przepis, o którym mowa w art. 35 ust. 10b decreto-legge n. 223/2006 (rozporządzenia z mocą ustawy nr 223/2006), w części, w której ogranicza on zastosowanie ulgi dotyczącej opłat za wpis do księgi wieczystej do zamkniętych funduszy nieruchomości?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale (Włochy) w dniu 21 czerwca 2019 r. – DB/Commissione Nazionale per le Società e la Borsa

(Sprawa C-481/19)

(2019/C 357/14)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: DB

Druga strona postępowania kasacyjnego: Commissione Nazionale per le Società e la Borsa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2003/6/WE⁽¹⁾ jako mający nadal zastosowanie *ratione temporis*, i art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 596/2014⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwom członkowskim na odstąpienie od ukarania tego, kto odmawia udzielenia odpowiedzi na pytania właściwego organu, z których może wynikać jego odpowiedzialność za czyn niedozwolony podlegający karze w drodze sankcji administracyjnych o charakterze „karnym”?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na tak postawione pytanie pierwsze, czy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2003/6/WE, jako mający nadal zastosowanie *ratione temporis*, i art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 596/2014 są zgodne z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, także w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w przedmiocie art. 6 EKPC oraz wspólnych dla państw członkowskich tradycji konstytucyjnych, w zakresie, w jakim nakładają sankcje również na tego, kto odmawia udzielenia odpowiedzi na pytania właściwego organu, z których może wynikać jego odpowiedzialność za czyn niedozwolony podlegający karze w drodze sankcji administracyjnych o charakterze „karnym”?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.u. 2003, L 96, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie (Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. 2014, L 173, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale della Campania (Włochy) w dniu 25 czerwca 2019 r. – Antonio Capaldo SpA/Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno

(Sprawa C-496/19)

(2019/C 357/15)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca apelację: Antonio Capaldo SpA

Druga strona postępowania: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno

Pytanie prejudycjalne

Czy fizyczne oględziny towaru dokonane w momencie jego przywozu wykluczają wszczęcie procedury weryfikacji ustalenia, o której mowa w art. 78 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 26 czerwca 2019 r. – Ibercaja Banco, S.A./SO i TP

(Sprawa C-497/19)

(2019/C 357/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zaragoza

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: Ibercaja Banco, S.A.

Druga strona postępowania apelacyjnego: SO i TP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodne z prawem europejskim jest uregulowanie krajowe, z którego wynika, że jeżeli określony nieuczciwy warunek pomyślnie przeszedł wstępną kontrolę sądową z urzędu w momencie wszczynania postępowania egzekucyjnego, kontrola taka uniemożliwia następnie temu samemu sądowi dokonanie oceny z urzędu tego warunku, jeżeli okoliczności faktyczne i prawne istniały już od samego początku, mimo że ta wstępna kontrola nie doprowadziła do przedstawienia, ani w sentencji wyroku, ani w jego uzasadnieniu, żadnych uwag w przedmiocie ważności jego warunków?

- 2) Kolejna wątpliwość dotyczy tego, czy gdy istnieją już elementy faktyczne i prawne określające nieuczciwy charakter warunku w umowie konsumenckiej, dłużnik egzekucyjny niepodnoszący tego nieuczciwego charakteru w powództwie przeciwegzekucyjnym, które ustawa przyznaje mu w tym celu, może, po rozstrzygnięciu takiego powództwa, ponownie podnieść nową kwestię incydentalną, na podstawie której ustalony zostanie nieuczciwy charakter innego lub innych warunków, w przypadku gdy mógł powołać się na nie początkowo w ramach zwykłej procedury przewidzianej w ustawie. Wreszcie, czy istnieje skutek prekluzyjny, który uniemożliwia konsumentowi ponowne podniesienie nieuczciwego charakteru innego warunku w tym samym postępowaniu egzekucyjnym, a nawet w późniejszym postępowaniu rozpoznawczym?
- 3) Trzecia wątpliwość odnosi się do tego, czy w przypadku uznania za zgodny z prawem europejskim wniosku, że drugie lub kolejne powództwo przeciwegzekucyjne w celu podniesienia w nim nieuczciwego charakteru warunku nie może zostać wniesione przez stronę, która mogła powołać się na nieuczciwy charakter warunku wcześniej z uwagi na to, że konieczne elementy faktyczne i prawne zostały już określone, okoliczność ta może stanowić podstawę do zastosowania przez sąd jako środka do tego, aby, po otrzymaniu informacji o tym nieuczciwym charakterze, sąd mógł wykonywać swoje uprawnienia w zakresie kontroli z urzędu?

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawie T-558/18
Lupu/EUIPO – Et Djili Soy Dzhihangir Ibryam (Djili DS), wniesione w dniu 28 czerwca 2019 r. przez Victora
Lupu**

(Sprawa C-499/19 P)

(2019/C 357/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Victor Lupu (przedstawiciel: adwokat P.A. Acsinte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Et Djili Soy Dzhihangir Ibryam

Postanowieniem z dnia 5 września 2019 r. Trybunał (szósta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden
(Niemcy) w dniu 3 lipca 2019 r. – WS/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-505/19)

(2019/C 357/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WS

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 54 KWUS ⁽¹⁾ w związku z art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że zabronione jest już wszczęcie postępowania karnego w odniesieniu do tego samego czynu we wszystkich państwach będących stronami Układu między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach z dnia 14 czerwca 1985 r. (dorobek Schengen zgodnie z art. 1 ust. 2 decyzji Rady 1999/435/WE z dnia 20 maja 1999 r., Dz.U. 1999, L 239 z dnia 22 września 2000 r., s. 13, zwanego dalej „układem z Schengen”), jeżeli niemiecka prokuratura zawiesi wszczęte postępowanie karne po spełnieniu przez oskarżonego określonych warunków, a w szczególności po uiszczeniu określonej kwoty pieniędzy ustalonej przez prokuraturę?
- 2) Czy z art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zmienionego w dniu 7 czerwca 2016 r., Dz.U. 2016, C 202 s. 1, 47, zwanego dalej „TFUE”) wynika, że zakazuje się państwu członkowskiemu zwracania się do państw trzecich w ramach Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – z wnioskiem o aresztowanie, jeżeli osoba, wobec której skierowany jest wniosek o aresztowanie, jest obywatelem Unii Europejskiej, a państwo członkowskie, którego obywatelstwo osoba ta posiada, zgłosiło obawy co do zgodności wniosku o aresztowanie z zasadą *ne bis in idem* owej międzynarodowej organizacji, a tym samym również innym państwom członkowskim?
- 3) Czy art. 21 ust. 1 TFUE wyklucza już choćby wszczęcie postępowania karnego i tymczasowe aresztowanie w państwach członkowskich, których dana osoba nie jest obywatelem, jeżeli jest to sprzeczne z zasadą *ne bis in idem*?
- 4) Czy art. 4 ust. 1 lit. a) oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 w związku z art. 54 KWUS oraz art. 50 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do wydania przepisów, które zagwarantują, że w przypadku procedury prowadzącej do zastosowania zasady *ne bis in idem* we wszystkich państwach będących stronami układu z Schengen dalsze przetwarzanie czerwonych alertów Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – które powinny prowadzić do dalszego postępowania karnego, jest zabronione?
- 5) Czy organizacja międzynarodowa taka jak Międzynarodowa Organizacja Policji Kryminalnej – Interpol – dysponuje określonym poziomem ochrony danych, jeżeli nie została wydana decyzja stwierdzająca odpowiedni poziom ochrony danych zgodnie z art. 36 dyrektywy (UE) 2016/680 i/lub nie istnieją odpowiednie zabezpieczenia na mocy art. 37 dyrektywy (UE) 2016/680?
- 6) Czy państwa członkowskie mogą dalej przetwarzać dane, które zostały zamieszczone przez państwa trzecie w liście gończym („Red Notice”) Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol – tylko wtedy, gdy państwo trzecie zawnioskuje listem gończym o aresztowanie i ekstradycję orazłoży wniosek o aresztowanie, który nie narusza prawa europejskiego, w szczególności zasady *ne bis in idem*?

⁽¹⁾ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. 2000, L 239, s. 19).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per il Lazio (Włochy) w dniu 3 lipca 2019 r. – Go Sun Srl, Malby Energy 4 Srl/Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-512/19)

(2019/C 357/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Go Sun Srl, Malby Energy 4 Srl

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2 TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-516/16 i T-536/16, Alvarez y Bejarano i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Marię Alvarez y Bejarano i in.

(Sprawa C-517/19 P)

(2019/C 357/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maria Alvarez y Bejarano, Ana-Maria Enescu, Lucian Micu, Angelica Livia Salanta, Svetla Shulga, Soldimar Urena de Poznanski, Angela Vakalis, Luz Anamaria Chu, Marli Bertolete, Maria Castro Capcha, Hassan Orfe El, Evelyn Vandevoorde (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznawaniu skarżącym począwszy od 2014 r. jakichkolwiek dni czasu podróży ani zwrotu kosztów corocznej podróży;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok zawiera kilka błędów co do prawa.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w pkt 67 i 75 wyroku, ograniczając zakres kontroli sądowej, do której przeprowadzenia jest zobowiązany, do „oczywistych” wypadków.

Po drugie, Sąd naruszył prawo w pkt 70–73 wyroku, orzekając, że wnoszący odwołanie nie znajdowali się w sytuacji porównywalnej z sytuacją pracowników, którzy zachowali prawo do korzystania z dni czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 69 i 80–86 wyroku, że sporne przepisy nie naruszają zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-523/16 i T-542/16, Ardalic i in./Rada, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Jakova Ardalica i in.

(Sprawa C-518/19 P)

(2019/C 357/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jakov Ardalic, Liliana Bicanova, Monica Brunetto, Claudia Istoc, Sylvie Jamet, Despina Kanellou, Christian Stouraitis, Abdelhamid Azbair, Abdel Bouzani, Bob Kitenge Ya Musenga, El Miloud Sadiki, Cam Tran Thi (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie odmowy dalszego przyznawania czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży skarżącym, począwszy od 2014 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą, że w zaskarżonym wyroku wielokrotnie naruszono prawo.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w pkt 65 i 73 wyroku, ograniczając zakres kontroli sądowej, jaką powinien przeprowadzić, do wypadków „oczywistych”.

Po drugie, Sąd naruszył prawo w pkt 68–71 wyroku, orzekając, że skarżący nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją pracowników kontraktowych, którzy zachowali możliwość skorzystania z czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 67 i 78–84 wyroku, że sporne uregulowanie nie narusza zasady proporcjonalności.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia)
w dniu 10 lipca 2019 r. – TS, UT, VU/Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa de Asigurări de Sănătate
Constanța**

(Sprawa C-538/19)

(2019/C 357/22)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TS, UT, VU

Strona pozwana: Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa de Asigurări de Sănătate Constanța

Pytania prejudycjalne

1. Czy okoliczność, że leczenie, na które ubezpieczony wyraził zgodę, zostało przepisane jedynie przez lekarza z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania ubezpieczonego - biorąc pod uwagę, iż diagnoza i sam fakt konieczności pilnego leczenia zostały potwierdzone przez lekarza należącego do systemu ubezpieczenia zdrowotnego państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, który to lekarz wskazał jednak inne leczenie, w odniesieniu do którego leczenie, na jakie ubezpieczony wyraził zgodę z powodów mogących być przez niego uznane za właściwe, jest co najmniej równie skuteczne, lecz ma tę zaletę, że nie powoduje niepełnosprawności -, stanowi sytuację o charakterze pilnym w rozumieniu pkt 45 wyroku w sprawie C-173/09 (Elchinov), czy też wspomniana okoliczność stanowi przypadek obiektywnej niemożności złożenia wniosku o zezwolenie przewidziane w art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽¹⁾, które może być podstawą pełnego zwrotu kosztów wynikających z poddania się odpowiedniemu leczeniu (opieka szpitalna) w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania ubezpieczonego?
2. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy po tym, jak lekarz należący do systemu ubezpieczenia zdrowotnego państwa członkowskiego miejsca zamieszkania postawił diagnozę i wskazał leczenie ubezpieczonego, na które z powodów, które mogą zostać uznane za właściwe, ubezpieczony nie wyraża zgody, ubezpieczony przemieszcza się do innego państwa członkowskiego w celu uzyskania drugiej opinii lekarskiej, a opinia ta przewiduje przeprowadzenie innego leczenia, które jest co najmniej równie skuteczne, lecz ma tę zaletę, że nie powoduje niepełnosprawności, na które to leczenie ubezpieczony wyraża zgodę i spełnia ono wymogi określone w art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 883/2004, ubezpieczony jest również zobowiązany do złożenia wniosku o zezwolenie określone w art. 20 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia, aby uzyskać zwrot kosztów wynikających ze wspomnianego ostatniego leczenia?
3. Czy art. 56 TFUE oraz art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które, po pierwsze, uzależniają wydanie przez właściwą instytucję zezwolenia na stosowne leczenie (opieka szpitalna) w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania od sporządzenia raportu medycznego wyłącznie przez lekarza prowadzącego działalność w ramach systemu ubezpieczeń zdrowotnych państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, za zgodą ordynatora właściwej instytucji tego państwa, nawet w przypadku, gdy leczenie, na które ubezpieczony wyraził zgodę z powodów, które można uznać za właściwe - biorąc pod uwagę, że zaletą owego leczenia jest fakt, iż nie powoduje ono niepełnosprawności - zostało przepisane jedynie przez lekarza z innego państwa członkowskiego jako druga opinia lekarska, a po drugie rzeczone przepisy nie zapewniają, w ramach dostępnej i przewidywalnej procedury, skutecznej z medycznego punktu widzenia analizy, w ramach systemu ubezpieczeń zdrowotnych państwa członkowskiego zamieszkania, możliwości zastosowania wspomnianej drugiej opinii lekarskiej wydanej w innym państwie członkowskim?
4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i trzecie, czy ubezpieczony lub spadkobiercy ubezpieczonego, pod warunkiem spełnienia dwóch wymogów określonych w art. 20 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 883/2004, są uprawnieni do uzyskania pełnego zwrotu kosztów leczenia przeprowadzonego w innym państwie członkowskim od właściwej instytucji państwa miejsca zamieszkania ubezpieczonego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Błagojewgrad (Bułgaria) w dniu 17 lipca 2019 r. – „EKOTEKS BYŁGARIJA” EOOD/Teritorialna direkcija na
Nacionalnata agencija za prihodite**

(Sprawa C-544/19)

(2019/C 357/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Błagojewgrad (Bułgaria)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „EKOTEKS BYŁGARIJA” EOOD

Strona przeciwna: Teritorialna direkcija na Nacionalnata agencija za prihodite

Pytania prejudycjalne

Pytanie 1:

Czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszcza on krajowego uregulowania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w rozumieniu którego płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, i na mocy którego to uregulowania ograniczono płatność w gotówce dywidend od niepodzielonego zysku w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, a jeśli dopuszcza on takie uregulowanie – czy ograniczenie to jest zasadne w świetle celów dyrektywy (UE) 2015/849 (!)?

Pytanie 2:

Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] (UE) 2015/849 [z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE], mając na względzie motyw 6 jej preambuły oraz art. 4 i 5, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on ogólne krajowe uregulowanie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN, i w świetle którego nie jest istotny podmiot ani podstawa płatności w gotówce, a równocześnie ma ono zastosowanie do wszystkich płatności w gotówce między osobami fizycznymi i prawnymi?

- 1) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, czy art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. e) dyrektywy (UE) 2015/849 dopuszcza, mając na względzie motyw 6 jej preambuły oraz art. 4 i 5, przyjmowanie przez państwa członkowskie uzupełniających ogólnych ograniczeń płatności w gotówce w krajowym uregulowaniu takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN – gdy płatność w gotówce ma za podstawę „niepodzielony zysk” (dywidendę)?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie, czy art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. e) dyrektywy (UE) 2015/849 dopuszcza, mając na względzie motyw 6 jej preambuły i art. 5, przyjmowanie przez państwa członkowskie ograniczeń płatności w gotówce w krajowym uregulowaniu prawnym takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – zgodnie z którym płatności na terytorium państwa są dokonywane jedynie w drodze przelewu lub wpłaty na rachunek pieniężny, gdy są w wysokości równej lub przewyższającej kwotę 10 000 BGN – przy progu niższym niż 10 000 EUR?

Pytanie 3:

Czy art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulującego ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – jeśli nie umożliwia ono zróżnicowanego traktowania sytuacji, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

- 1) Na wypadek udzielenia odpowiedzi, że art. 58 ust. 1 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie art. 49 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dopuszczają krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, regulujące ustaloną wysokość sankcji administracyjnych za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce, to czy art. 58 i art. 60 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/849, mając na względzie zasadę skuteczności i prawo do skutecznej ochrony sądowej określone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego uregulowania prawnego takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, ograniczającego kontrolę sądową, jeśli nie dopuszcza ono określenia przez sąd sankcji administracyjnej za naruszenia ograniczeń płatności w gotówce – na wypadek jej zaskarżenia – poniżej ustalonej wysokości, zgodnie z konkretnymi istotnymi okolicznościami?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 16 maja 2019 r. w sprawie T-396/18, ITSA/Komisja, wniesione w dniu 18 lipca 2019 r. przez International Tax Stamp Association Ltd (ITSA)

(Sprawa C-553/19 P)

(2019/C 357/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: International Tax Stamp Association Ltd (ITSA) (przedstawiciel: adwokat F. Scanvic)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie ITSA/Komisja (T-396/18) i stwierdzenie, że wnosząca odwołanie ma legitymację procesową i interes prawny;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (¹), rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych (²) oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych (³).

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje w istocie, że Sąd błędnie rozpatrzył kwestię jej interesu prawnego we zaskarżeniu rozporządzenia delegowanego 2018/573, rozporządzenia wykonawczego 2018/574 oraz decyzji wykonawczej 2018/576. Sąd niesłusznie odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności, którą wnosząca odwołanie wniosła przeciwko tym trzem aktom prawnym Komisji.

W opinii wnoszącej odwołanie oba zaskarżone rozporządzenia dotyczą bezpośrednio jej oraz jej członków. Pozostałe przesłanki z art. 263 TFUE również są spełnione. Ponadto choć istotna część zaskarżonej decyzji wymaga wydania aktów wykonawczych przez państwa członkowskie, to nie dotyczy to art. 3 ust. 2 tej decyzji, który ogranicza udział niezależnego podmiotu będącego stroną trzecią w odniesieniu do tylko jednego z pięciu elementów zabezpieczeń, które muszą być umieszczone na wyrobach tytoniowych. Ten ostatni przepis jest wystarczający sam w sobie.

Co do istoty, wnosząca odwołanie podnosi, że zaskarżone akty naruszają art. 8 protokołu w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowym⁽⁴⁾. Przepis ten zakazuje powierzania czynności oznakowania wyrobów tytoniowych przemysłowi tytoniowemu, zaś trzy zaskarżone akty Komisji właśnie to robią. Wnosząca odwołanie dodaje, że wskazany protokół, jakkolwiek nie wszedł on jeszcze w życie, został podpisany i zawarty przez Unię, a więc zabronione jest wydawanie przez Unię aktów sprzecznych z tym protokołem.

Okoliczność, że dyrektywa 2014/40/UE⁽⁵⁾ nie zakazuje wyraźnie powierzania tych czynności przemysłowi tytoniowemu jest bez znaczenia: po pierwsze, dyrektywę można i należy interpretować w zgodzie z tym protokołem; po drugie, gdyby taka interpretacja nie była możliwa, to sama dyrektywa byłaby niezgodna z tym protokołem, a zatem i z traktatami europejskimi.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2018, L 96, s. 57.

⁽⁴⁾ Protokół pierwszy do Protokołu do Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, przyjęty w Seulu w dniu 12 listopada 2012 r.

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy) w dniu 18 lipca 2019 r. – postępowanie karne przeciwko FU

(Sprawa C-554/19)

(2019/C 357/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kehl

Strony w postępowaniu głównym

Staatsanwaltschaft Offenburg

przeciwko

FU

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 67 ust. 2 TFUE oraz art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu w ustawie krajowej, które przyznaje organom policyjnym danego państwa członkowskiego uprawnienie do ustalania – w strefie 30 kilometrów od wspólnej granicy lądowej tego państwa członkowskiego z innymi państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen (w Luksemburgu) w dniu 19 czerwca 1990 r., w celu uniemożliwienia lub udaremnienia nielegalnego wjazdu na terytorium tego państwa członkowskiego

lub niedozwolonego pobytu na jego terytorium, a także w celu przeciwdziałania popełnieniu niektórych przestępstw stanowiących zagrożenie dla bezpieczeństwa granic – tożsamości każdej osoby, niezależnie od jej zachowania bądź wystąpienia szczególnych okoliczności, uzupełnionemu przez rozporządzenie ministerialne w następujący sposób:

- „a) przestępstwa transgraniczne popełniane są w sposób dynamiczny (pod względem czasu i miejsca, przy wykorzystaniu różnych środków transportu), w związku z czym ich zwalczanie wymaga przyznania policji elastycznych uprawnień. Celem wykonywania wymienionego wyżej uprawnienia jest w efekcie uniemożliwienie lub udaremnienie przestępczości transgranicznej;
- b) środki kontrolne należy podejmować w ściśle opisanych ramach wymienionych wyżej kryteriów zawartych w art. 21 lit. a) kodeksu granicznego Schengen. Trzeba je ukształtować w sposób zdecydowanie odróżniający je od rutynowej odprawy osób na granicach zewnętrznych, aby nie miały skutku równoważnego z odprawą graniczną. Podejmowanie tych środków kontrolnych musi ze swojej strony mieścić się w określonych ramach, aby zapewnić, że pod względem intensywności i częstotliwości nie będą one równoważne z odprawą graniczną.
- c) Ramy te określa się w następujący sposób:

środki kontrolne nie mają trwałego charakteru, lecz podejmowane są w sposób nieregularny o różnych porach, w różnych miejscach i wyrywkowo przy uwzględnieniu natężenia ruchu.

Środków kontrolnych nie podejmuje się jedynie ze względu na przekroczenie granicy. Wprowadza się je na podstawie stale aktualizowanych informacji o sytuacji lub doświadczenia policji (granicznej), opracowywanych przez komendy policji federalnej na podstawie własnych informacji o sytuacji lub informacji pochodzących od innych organów. Punktem wyjścia do podjęcia środków policyjnych oraz ich intensywności i częstotliwości są zatem ogólne lub konkretne informacje policyjne lub doświadczenia dotyczące przestępczości transgranicznej, na przykład często używanych środków transportu i tras, określonych sposobów zachowania, a także analiza dostępnych informacji na temat przestępczości transgranicznej, pochodzących z własnych źródeł lub od innych organów.

Ukształtowanie środków kontrolnych jest przedmiotem regularnego nadzoru służbowego i merytorycznego. Podstawowe regulacje znajdują się w § 3 ust. 1 zdanie czwarte Gemeinsame Geschäftsordnung der Bundesministerien (wspólnego regulaminu ministerstw federalnych, Niemcy) oraz w Grundsätze zur Ausübung der Fachaufsicht der Bundesministerien über den Geschäftsbereich (zasadach wykonywania nadzoru merytorycznego nad resortem przez ministerstwa federalne, Niemcy). W odniesieniu do obszaru dotyczącego policji federalnej konkretyzuje je Ergänzende Bestimmungen zur Ausübung der Dienst- und Fachaufsicht des BMI über die Bundespolizei (postanowienia uzupełniające dotyczące wykonywania nadzoru służbowego i merytorycznego nad policją federalną przez federalne ministerstwo spraw wewnętrznych, Niemcy). Bundespolizeipräsidium (dyrekcja policji federalnej, Niemcy) i podległe jej organy i komendy uregulowały wykonywanie nadzoru służbowego i merytorycznego w swoich planach przydziału zadań i wdrożyły je w ramach własnych koncepcji.

- d) W celu uniknięcia wielokrotnych kontroli środki kontrolne należy w miarę możliwości uzgadniać z innymi organami lub podejmować w ramach wspólnych form interwencji/współpracy?
2. Czy prawo Unii Europejskiej, w szczególności art. 4 ust. 3 akapit drugi T[...]UE, art. 197 ust. 1 TFUE oraz art. 291 ust. 1 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie wykorzystaniu w postępowaniu karnym – automatycznie lub po rozważeniu interesu związanego ze ściganiem i interesu oskarżonego – informacji lub środków dowodowych, jeżeli użytkano je wskutek kontroli policyjnej oskarżonego naruszającej art. 67 ust. 2 TFUE lub art. 22 i 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeksu granicznego Schengen)?

(¹) Dz.U. 2016, L 77, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 19 lipca 2019 r. – Fussl Modestraße Mayr GmbH/SevenOne Media GmbH.

(Sprawa C-555/19)

(2019/C 357/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fussl Modestraße Mayr GmbH

Strona pozwana: SevenOne Media GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy
 - a) art. 4 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE ⁽¹⁾,
 - b) obowiązującą w prawie Unii zasadę równego traktowania oraz
 - c) przepisy art. 56 TFUE dotyczące swobodnego świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który zakazuje regionalnej emisji reklamy w programach radiowych i telewizyjnych dopuszczonych do emisji w całym państwie członkowskim?
- 2) Czy pytanie pierwsze należy ocenić odmiennie, jeżeli prawo krajowe pozwala na przyjęcie przepisów ustawowych, zgodnie z którymi regionalna emisja reklamy może zostać dopuszczona na podstawie przepisów ustawy, w którym to przypadku wymagane jest dodatkowo udzielenie zezwolenia administracyjnego?
- 3) Czy pytanie pierwsze należy ocenić odmiennie, jeżeli w rzeczywistości nie korzysta się z opisanej w pytaniu drugim możliwości dopuszczenia reklamy regionalnej, a tym samym reklama regionalna jest stale zakazana?
- 4) Czy art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przy uwzględnieniu art. 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, a w szczególności zasadę pluralizmu informacji należy interpretować w ten sposób, że stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu opisanemu w pytaniach pierwszym, drugim i trzecim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 23 lipca 2019 r. – Consorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA/Rete Ferroviaria Italiana SpA

(Sprawa C-561/19)

(2019/C 357/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Consorzio Italian Management, Catania Multiservizi SpA

Druga strona postępowania: Rete Ferroviaria Italiana SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 267 TFUE sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu, jest zasadniczo zobowiązany zwrócić się z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie interpretacji prawa Unii nawet w przypadkach, w których pytanie to zostało mu przedstawione przez jedną ze stron postępowania po złożeniu przez nią pierwotnego pisma procesowego, za pomocą którego wdała się w spór, lub także po rozpoznaniu sprawy, albo nawet po tym, gdy złożony już został do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pierwszy wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?
- 2) Czy w oparciu o powyższe rozważania przepisy art. 115, 206 i 217 decreto legislativo 163/2006, zgodnie z wykładnią nadaną im w orzecznictwie administracyjnym, w zakresie, w jakim wykluczają dostosowanie cen w umowach dotyczących tak zwanych sektorów specjalnych, ze szczególnym uwzględnieniem umów, których przedmiot jest odmienny od tych, do których odnosi się dyrektywa 2004/17/WE ⁽¹⁾, lecz funkcjonalnie z nimi powiązanych są zgodne z prawem Unii Europejskiej (w szczególności z art. 4 ust. 2, art. 9, art. 101 ust. 1 lit. e), art. 106, art. 151, art. 152, art. 153 i art. 156 TFUE, Europejską kartą społeczną podpisaną w Turynie w dniu 18 października 1961 r. oraz Wspólnotową kartą socjalnych praw podstawowych pracowników z 1989 r., o której mowa w art. 151 TFUE, art. 2 i 3 TUE oraz z art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)?
- 3) Czy w oparciu o powyższe rozważania przepisy art. 115, 206 i 217 decreto legislativo 163/2006, zgodnie z wykładnią nadaną im w orzecznictwie administracyjnym, w zakresie, w jakim wykluczają dostosowanie cen w umowach dotyczących tak zwanych sektorów specjalnych, ze szczególnym uwzględnieniem umów, których przedmiot jest odmienny od tych, do których odnosi się dyrektywa 2004/17/WE, lecz funkcjonalnie z nimi powiązanych są zgodne z prawem Unii Europejskiej (w szczególności z art. 28 Karty praw podstawowych UE, ustanowioną w art. 26 i 34 TFUE zasadą równego traktowania oraz zasadą swobody prowadzenia działalności gospodarczej zagwarantowaną w art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 23 lipca 2019 r. – Fototre Srl/Ministero dello Sviluppo Economico i in.

(Sprawa C-595/19)

(2019/C 357/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fototre Srl

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Gestore dei servizi energetici (GSE) SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE ⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2 TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz. U. 2009, L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 6 sierpnia 2019 r. – MA przeciwko Ibercaja Banco, SA

(Sprawa C-600/19)

(2019/C 357/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zaragoza

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MA

Strona pozwana: Ibercaja Banco, SA

Druga strona postępowania: PO

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodne z zasadą skuteczności zawartą w art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG ⁽¹⁾ zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest uregulowanie krajowe, z którego wynika, że jeżeli określony nieuczciwy warunek umowny został pominięty w trakcie wstępnej kontroli sądowej dokonywanej z urzędu przy wszczęciu egzekucji [– kontrola negatywna ważności warunków umownych] – kontrola ta uniemożliwia temu samemu sądowi późniejsze dokonanie z urzędu oceny tego warunku umownego, jeżeli od czasu przeprowadzenia pierwszej kontroli istniały już okoliczności faktyczne i prawne, pomimo że w wyniku tej wstępnej kontroli nie zawarto ani w sentencji, ani w uzasadnieniu postanowienia żadnej uwagi co do ważności warunków umownych?
- 2) Kolejną pojawiającą się wątpliwością jest to, czy jeżeli strona, przeciwko której prowadzona jest egzekucja, w przypadku kiedy istnieją już okoliczności faktyczne i prawne wskazujące na zastosowanie nieuczciwych warunków w umowach zawieranych z konsumentami, nie podnosi tej okoliczności w powództwie przeciwegzekucyjnym przewidzianym w tym celu przez ustawę, może po rozstrzygnięciu tego powództwa przeciwegzekucyjnego wystąpić z nowym powództwem przeciwegzekucyjnym, w wyniku którego rozstrzygnięta zostanie kwestia nieuczciwego charakteru określonych warunków umownych, jeżeli strona ta miała już początkowo możliwość podniesienia tego zarzutu w postępowaniu zwykłym przewidzianym przez ustawę. Wreszcie, czy powstaje skutek prekluzyjny, który uniemożliwia konsumentowi podniesienie zarzutu nieuczciwego charakteru innego warunku umownego w tym samym postępowaniu egzekucyjnym lub w późniejszym postępowaniu deklaratywnym?
- 3) Trzecia wątpliwość dotyczy tego, czy w przypadku kiedy za zgodne z dyrektywą 93/13 [...] uznane zostanie stwierdzenie, że strona nie może złożyć drugiego lub kolejnego powództwa przeciwegzekucyjnego w celu powołania się na nieuczciwy charakter warunku umownego, co mogła uczynić już wcześniej, ponieważ okoliczności faktyczne i prawne były już uprzednio ukształtowane, może to stanowić podstawę dla zbadania z urzędu nieuczciwego charakteru tego warunku przez sąd, który został poinformowany o takim nieuczciwym charakterze?
- 4) Czwarte pytanie prejudycjalne zmierza do ustalenia, czy po dokonaniu przybicia i przysądzeniu własności nieruchomości, co potencjalnie może nastąpić na rzecz tego samego wierzyciela, które wywołało nawet skutek przeniesienia prawa własności nieruchomości stanowiącej zrealizowane już zabezpieczenie, zgodna z prawem europejskim [...] jest wykładnia, według której w przypadku zakończenia postępowania i osiągnięcia jego celu, jakim jest realizacja zabezpieczenia, możliwe jest złożenie przez dłużnika nowych powództw przeciwegzekucyjnych w celu stwierdzenia nieważności określonego warunku umownego mającego wpływ na postępowanie egzekucyjne, czy też po powstaniu takiego skutku rozporządzającego, który mógł nastąpić na rzecz wierzyciela, dając prawo do wpisu w księdze wieczystej, możliwe jest przeprowadzenie kontroli z urzędu, która to kontrola może doprowadzić do stwierdzenia nieważności całego postępowania egzekucyjnego lub zakończyć się zmianą kwot zabezpieczonych hipoteką, co może mieć wpływ na warunki przedstawianych w licytacji ofert?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 9 sierpnia 2019 r. – Kohlpharma GmbH/Republika Federalna Niemiec**

(Sprawa C-602/19)

(2019/C 357/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kohlpharma GmbH

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z wyrażoną w art. 34 TFUE zasadą swobody przepływu towarów oraz wypracowanymi na jej podstawie zasadami importu równoległego produktów leczniczych dopuszczalne jest wyrażenie przez krajowy organ właściwy w sprawach pozwolenia zgody na zmianę informacji o dawkowaniu produktu leczniczego importowanego w ramach importu równoległego także wtedy, gdy wygasło pozwolenie na dopuszczenie referencyjnego produktu do obrotu, a zmiana uzasadniana jest przejściem informacji dotyczącej zasadniczo identycznego co do składu krajowego produktu leczniczego o innej postaci farmaceutycznej w połączeniu z informacjami dopuszczonymi przez kraj wywozu dla produktów leczniczych importowanych w ramach importu równoległego?
- 2) Czy w oparciu o art. 34 i art. 36 TFUE organ krajowy może odmówić wyrażenia zgody na taką zmianę powołując się na to, że importerzy równolegli są zwolnieni z obowiązku przedkładania okresowych raportów o bezpieczeństwie i, wobec braku krajowego pozwolenia na dopuszczenie referencyjnego produktu do obrotu, organ nie dysponuje aktualnymi danymi o stosunku korzyści do ryzyka, aktualne pozwolenie krajowe dotyczy produktu leczniczego w innej postaci farmaceutycznej, i, w stosunku do pozwolenia dotyczącego tej samej postaci farmaceutycznej produktu leczniczego w kraju wywozu, odnosi się do innej zawartości substancji czynnej, a nadto nie ma możliwości łącznego zawarcia dwóch postaci farmaceutycznych produktu leczniczego w jednym tekście informacyjnym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 sierpnia 2019 r. – Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)/Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C.

(Sprawa C-608/19)

(2019/C 357/31)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)

Strona przeciwna: Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C.

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady dotyczące przyznawania pomocy określone w art. 3 i 6 rozporządzenia nr 1407/2013 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przedsiębiorstwa wnioskującego, które przekroczyło dopuszczalny pułap, z uwagi na kumulację z wcześniejszymi pomocami, możliwe jest – do czasu faktycznego wypłacenia wnioskowanej pomocy – ograniczenie finansowania (w drodze zmiany lub wariantu projektu) lub zrzeczenie się (w całości lub w części) wcześniejszych pomocy, ewentualnie już otrzymanych, aby nie przekroczyć maksymalnej kwoty, jaka może zostać przyznana? oraz, czy wspomniane przepisy należy interpretować w ten sposób, że różne rozpatrywane możliwości (wariant lub zrzeczenie się) mogą być stosowane, nawet jeśli nie są wyraźnie przewidziane w przepisach krajowych lub w publicznym ogłoszeniu dotyczącym przyznania pomocy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz.U. 2013, L 352, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 16 sierpnia 2019 r. – M.S., M.W., G.S/Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-616/19)

(2019/C 357/32)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.S., M.W., G.S.

Druga strona postępowania: Minister for Justice and Equality

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zawarte w art. 25 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy 2005/85 ⁽¹⁾ odniesienie do „danego państwa członkowskiego” oznacza a) pierwsze państwo członkowskie, które udzieliło osobie ubiegającej się o udzielenie ochrony międzynarodowej ochrony równoważnej azylowi; b) drugie państwo członkowskie, w którym złożono kolejny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, czy też c) jedno z tych państw członkowskich?
- 2) Czy w sytuacji, w której obywatel państwa trzeciego, któremu udzielono ochrony międzynarodowej w formie ochrony uzupełniającej w pierwszym państwie członkowskim, przenosi się do drugiego państwa członkowskiego, złożenie kolejnego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w drugim państwie członkowskim stanowi nadużycie prawa takiego rodzaju, że owo drugie państwo członkowskie może przyjąć środek przewidujący, iż taki kolejny wniosek jest niedopuszczalny?
- 3) Czy art. 25 dyrektywy 2005/85 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie, które nie jest związane dyrektywą 2011/95 ⁽²⁾, ale które wiąże rozporządzenie nr 604/2013 ⁽³⁾, mogło przyjąć uregulowanie, takie jak analizowane w niniejszej sprawie, pozwalające na uznanie za niedopuszczalny wniosek o udzielenie azylu złożonego przez obywatela państwa trzeciego, któremu wcześniej udzielono ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. 2005, L 326, s. 13).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9–26).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Watford Employment Tribunal
(Zjednoczone Królestwo) w dniu 22 sierpnia 2019 r. – K i in./Tesco Stores Ltd**

(Sprawa C-624/19)

(2019/C 357/33)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Watford Employment Tribunal

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K i in.

Strona pozwana: Tesco Stores Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wywołuje skutek bezpośredni w zakresie roszczeń opierających się na okoliczności, że powodowie świadczą pracę o jednakowej wartości z wartością pracy świadczonej przez osoby, z którymi dokonuje się porównania?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy kryterium jedyne źródła używane w ramach porównywania na podstawie art. 157 należy odróżnić od kwestii jednakowej wartości, a jeśli tak, to czy kryterium to wywołuje skutek bezpośredni?

Skarga wniesiona w dniu 4 września 2019 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-658/19)

(2019/C 357/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Nardi, G. von Rintelen i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii, nie przyjmując do dnia 6 maja 2018 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW⁽¹⁾, lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 63 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;

- nałożenie na Królestwo Hiszpanii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej w wysokości 89 548,20 EUR dziennie, ze skutkiem od dnia ogłoszenia wyroku stwierdzającego uchybienie obowiązowi przyjęcia przepisów niezbędnych do wykonania dyrektywy (UE) 2016/680 lub w każdym razie powiadomienia o nich Komisji, płatnej na rachunek wskazany przez Komisję;
- nałożenie na Królestwo Hiszpanii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE ryczałtu w wysokości stawki dziennej 21 321,00 EUR pomnożonej przez liczbę dni trwania naruszenia, jeśli kwota ta przewyższała minimalny ryczałt 5 290 000 EUR, płatnego na rachunek wskazany przez Komisję;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 63 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/680 państwa członkowskie powinny były przyjąć i opublikować do dnia 6 maja 2018 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy oraz niezwłocznie przekazać teksty tych przepisów Komisji.

Komisja nie została poinformowana o przyjęciu i wejściu w życie żadnego wymaganego środka transponującego i nie powzięła wiadomości o żadnej innej okoliczności wskazującej na transpozycję dyrektywy.

Królestwo Hiszpanii nie dokonało zatem transpozycji dyrektywy (UE) 2016/680, mimo że od upływu terminu transpozycji minął ponad rok.

(¹) Dz.U. 2016, L 119, s. 89.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 4 września 2019 r. – Litwa/Komisja

(Sprawa T-603/17) ⁽¹⁾

(EFRG i EFRROW – Wydatki wyłączone z finansowania – Rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 – Oś 4 „Leader” – Rozporządzenie (UE) nr 65/2011 – Kontrole administracyjne – Obowiązek wdrożenia systemu umożliwiającego ocenienie racjonalnego charakteru kosztów – Wkład rzeczowy w postaci pracy wolontariuszy – Wkład rzeczowy w postaci nieruchomości – Kontrole na miejscu – Istnienie dokumentów uzasadniających wnioski o płatność – Wdrożenie operacji finansowanych zgodnie z zasadami rządzącymi składaniem zamówień publicznych)

(2019/C 357/35)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: początkowo D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė, R. Dzikovič i M. Palionis, następnie R. Krasuckaitė, R. Dzikovič, M. Palionis, I. Javičienė i T. Lozoraitis, a wreszcie R. Dzikovič, M. Palionis, I. Javičienė i T. Lozoraitis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Aquilina i J. Jokubauskaitė, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony skarżącej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Pavliš i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1144 z dnia 26 czerwca 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2017 L 165, s. 37) w zakresie, w jakim wyłączono w niej z tego finansowania niektóre poniesione przez Republikę Litewską wydatki.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Litewska pokrywa własne koszty i koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Czeska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 23.10.2017

Wyrok Sądu z dnia 10 września 2019 r. – DK/ESDZ**(Sprawa T-217/18) ⁽¹⁾**

(Służba publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Wyrok skazujący – Kara w postaci potrącenia z kwoty emerytury – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia – Okoliczności łagodzące – Odpowiedzialność)

(2019/C 357/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DK (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spac, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 270 TFUE, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji ESDZ z dnia 23 maja 2017 r. o nałożeniu na skarżącego kary dyscyplinarnej oraz, po drugie, naprawienia szkody, jaką skarżący miał ponieść w wyniku naruszenia przez ESDZ prawa do obrony w postępowaniu karnym wszczętym przeciwko niemu przed sądami belgijskimi.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DK zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 4 września 2019 r. – Hamas/Rada**(Sprawa T-308/18) ⁽¹⁾**

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko osobom, grupom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania władz państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Zasada nieingerencji – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Uwierzytelnienie aktów Rady)

(2019/C 357/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hamas (Doha, Katar) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo B. Driessen oraz A. Sikora-Kalėda, następnie B. Driessen oraz S. Van Overmeire, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426 (Dz.U. 2018, L 79, s. 26) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 (Dz.U. 2018, L 79, s. 7), a po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/475 (Dz.U. 2018, L 194, s. 144) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/468 (Dz.U. 2018, L 194, s. 23).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/475 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/468, w zakresie, w jakim akty te dotyczą „Hamasu, w tym »Hamas-Izz al-Din al-Qassem«”.
- 2) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Hamas.

(¹) Dz.U. C 259 z 23.7.2018.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2019 r. – SLL Service/EUIPO – Elfa International (LUMIN8)

(Sprawa T-680/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy LUMIN8 – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy LUMI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 357/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SLL Service GmbH (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Schmitt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošiuėtė oraz H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO: Elfa International AB (Västervik, Szwecja)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 sierpnia 2018 r. w sprawie R 2752/2017-2, dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Elfa International a SLL Service.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) SLL Service GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2019 r. – Executive Selling/EUIPO (EXECUTIVE SELLING)

(Sprawa T-689/18) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy EXECUTIVE SELLING – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001)

(2019/C 357/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Executive Selling (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci V. Bouchara i A. Maier)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 września 2018 r. (sprawa R 313/2018-1) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską oznaczenia graficznego EXECUTIVE SELLING

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Executive Selling zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Sądu z dnia 10 września 2019 r. – Oakley/EUIPO – Xuebo Ye (Przedstawienie przerwanej elipsy)**(Sprawa T-744/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego przerwaną elipsę – Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy przedstawiający elipsę – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2019/C 357/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Oakley, Inc. (Foothill Ranch, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Ochoa Santamaría i I. Aparicio Martínez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas i H. O'Neill, pełnomocnicy).

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Xuebo Ye (Wenzhou, Chiny)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 października 2018 r. (sprawa R 692/2018-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Oakley a Xuebo Ye.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 22 października 2018 r. w sprawie R 692/2018-1.
- 2) EUIPO pokrywa koszty postępowania, w tym koszty poniesione przez Oakley, Inc.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 5 września 2019 r. – C&A/EUIPO (#BESTDEAL)**(Sprawa T-753/18) ⁽¹⁾****(Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego #BESTDEAL – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001)**

(2019/C 357/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: C&A AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 października 2018 r. (sprawa R 1234/2018-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego #BESTDEAL jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) C&A AG pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

(¹) Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 22 lipca 2019 r. – Younique/EUIPO – Jafer Enterprises R&D (younique products)

(Sprawa T-434/17) (¹)

(Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wycofanie sprzeciwu – Umorzenie postępowania)

(2019/C 357/42)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Younique LLC (Alpine, Utah, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: J. García Murillo i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Jafer Enterprises R&D, SLU (Granollers, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sprawa R 1564/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Jafer Enterprises R&D a Younique.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Younique LLC pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).
- 3) Jafer Enterprises R&D, SLU, pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2019 r. – Staciwa/Komisja**(Sprawa T-511/19)**

(2019/C 357/43)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Katarzyna Staciwa (Częstochowa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 listopada 2018 r. o nieprzyznaniu skarżącej odprawy określonej w art. 12 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 kwietnia 2009 r. oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 21 grudnia 2018 r.
- zasądzenie na rzecz skarżącej odszkodowania za poniesioną szkodę;
- zasądzenie na rzecz skarżącej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.*

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem noty Urzędu Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych Komisji Europejskiej (PMO) z dnia 15 grudnia 2017 r.
 2. Zarzut drugi dotyczący dalszej niezgodności z prawem w odniesieniu do art. 12 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji.
 5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań.
 6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku staranności.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2019 r. – Adeso/Komisja**(Sprawa T-529/19)**

(2019/C 357/44)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* African Development Solutions (Adeso) (Nairobi, Kenia) (przedstawicil: adwokat R. Martens)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji – tj. decyzji Komisji z dnia 10 maja 2019 r. – w całości, a tym samym stwierdzenie, że nakazy odzyskania środków przekazanych w ramach umów o udzielenie dotacje FED/2013/313–770 i FED/2013/316–291 w wysokości odpowiednio 3 298 703,59 EUR i 11 919,40 EUR, nie mają żadnej podstawy prawnej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ustanawiającego zasadę dobrej administracji: prawo do bycia wysłuchanym jest wyraźnie naruszane, podobnie jak zasada pewności prawa, ponieważ pomimo wielu poważnych zastrzeżeń zgłoszonych przez stronę skarżącą w odniesieniu do zakwestionowanego sprawozdania z audytu i wielu próśb o zorganizowanie spotkania w celu wyjaśnienia tych ważnych, nierozstrzygniętych kwestii, Komisja odmówiła odbycia takich spotkań, podczas gdy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie prawa do bycia wysłuchanym podlega powszechnemu zastosowaniu i stanowi warunek zgodności z prawem wszelkich decyzji podejmowanych przez instytucje UE, musi być zatem przestrzegane zawsze i w odniesieniu do wszystkich postępowań.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, słuszności i dobrej wiary w stosunkach umownych, ustanowionej art. 5 ust. 4 TUE, gdyż wydając niezwłoczne nakazy odzyskania środków bez umożliwienia stronie skarżącej przedstawienia stosownych wyjaśnień w zakresie zakwestionowanych wniosków z audytu poprzez udzielenie przez kierownictwo długo opracowywanej odpowiedzi i zorganizowanie proponowanych spotkań – strona pozwana nie działała w dobrej wierze i wykroczyła poza to, co było właściwe i konieczne, podczas gdy odpowiednie polubowne rozstrzygnięcie sporu mogło być wystarczające w pierwszej kolejności, czego wymagają ogólne warunki umowy w sprawie przyznania dotacji. W związku z tym zlekceważenie wniosku strony skarżącej o polubowne rozstrzygnięcie sporu nie było ani konieczne, ani istotne dla uzasadnienia decyzji strony pozwanej. Takie zachowanie jest całkowicie sprzeczne z zasadą proporcjonalności, która oznacza, że jeżeli kilka środków jest właściwych, tak jak w tym przypadku, należy wybrać te, które są najmniej inwazyjne i uciążliwe (*quod non*).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2019 r. – Militos Symvouleftiki/Komisja**(Sprawa T-536/19)**

(2019/C 357/45)

*Język postępowania: grecki***Strony***Strona skarżąca:* Militos Symvouleftiki AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat K.K. Farmakidis-Markou)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności notyfikowanej w dniu 29 maja 2019 r. decyzji o anulowaniu przetargu nr PR/2018–16/ATH dotyczącego zawarcia umowy ramowej mającej na celu świadczenie usług w dziedzinie rozwoju działań w zakresie komunikacji, która to decyzja została opublikowana w Dz.U. 2019/S 110–267174.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Pierwszy zarzut nieważności, oparty na błędnym i pozbawionym podstaw uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz na oczywistym błędzie w ocenie. Wbrew uzasadnieniu zaskarżonej decyzji przedstawiona przez skarżącą oferta nie przekracza budżetu ustalonego dla projektu i nie wykazano wyraźnie, że wszystkie oferty przekroczyły budżet.
2. Drugi zarzut nieważności, oparty na błędnym zastosowaniu przepisu z ogłoszenia o przetargu określającego metodę porównawczej oceny ofert jako podstawę wykluczenia tych ofert, a ewentualnie jako formalny wymóg złożenia oferty. Łączna kwota cen referencyjnych, która zgodnie z zaskarżoną decyzją przekracza budżet umowy ramowej, stanowi jedynie narzędzie pozwalające na określenie najkorzystniejszej oferty i nie odpowiada dokładnie potrzebom w zakresie zakupu usług w ramach wykonania umowy.
3. Trzeci zarzut nieważności, oparty na niewłaściwym skorzystaniu z możliwości przyznanej w art. 171 rozporządzenia finansowego. Uzasadnienie anulowania przetargu jest wewnętrznie sprzeczne – to znaczy, wynika z niego, że potrzeby instytucji zamawiającej zostały zawyżone i w konsekwencji istnieje racjonalne prawdopodobieństwo, iż ostateczny koszt umowy zostanie zmniejszony w momencie jej wykonania – oraz, że zawiera braki; to znaczy umowa ta nie odzwierciedla wyraźnie, iż oferty uczestniczących w przetargu spółek przekraczają budżet, co wywiera w obiektywny sposób wrażenie, że decyzja została wydana z innego powodu niż wskazany.
4. Czwarty zarzut nieważności, oparty na braku uzasadnienia dotyczącego niezastosowania art. 169 ust. 2 rozporządzenia nr 2018/1046 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 sierpnia 2019 r. – DS i in./Komisja i ESDZ**(Sprawa T-573/19)**

(2019/C 357/46)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* DS i 718 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska i Europejska Służba Działań Zewnętrznych**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji ustalających liczbę dni corocznego płatnego urlopu skarżących za 2019 r.;
- obciążenie w każdym przypadku Komisji i ESDZ kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą tylko jeden zarzut, dotyczący niezgodności z prawem art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej z tych samych powodów co powody uwzględnione przez Sąd w wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., *Sequeros i in./Komisja* (T-518/16, EU:T:2018:873). Według skarżących pozwane instytucje odmówiły zastosowania się do tego wyroku, choć jego skutki nie są przedmiotem zawieszenia, co jest zbliżone do niezgodnego z prawem zawieszenia wykonania wyroku Sądu.

Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. – EI/Komisja**(Sprawa T-575/19)**

(2019/C 357/47)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* EI (przedstawiciel: adwokat R. Mbonyumutwa)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie Komisji Europejskiej zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania:
 - po pierwsze, za krzywdę, jaką wyrządzono jej w następstwie dyskryminacji ze względu na kolor skóry, i zasądzenie z tego tytułu kwoty 123 600 EUR (stu dwudziestu trzech tysięcy sześćset euro), oraz

- po drugie, za szkodę, jaką wyrządzono jej w następstwie braku awansu i podwyżki wynagrodzenia wynikających z dyskryminacji, i zasądzenie z tego tytułu kwoty 48 670,56 EUR (czterdziestu ośmiu tysięcy sześciuset siedemdziesięciu euro i pięćdziesięciu sześciu centymów);
- nakazanie Komisji Europejskiej przeprowadzenia ponownej oceny pracy skarżącej w sposób bezstronny i obiektywny, a także awansu – w razie potrzeby;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję organu powołującego z dnia 23 maja 2019 r. o oddaleniu zażalenia na decyzję o nieawansowaniu i ustaleniu ostatecznego wykazu awansów w 2018 r. strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistych błędów w ocenie w ramach postępowania w sprawie awansu. Zarzut ten podzielono na cztery części.
 - Część pierwsza dotyczy braku precyzji i subiektywności sprawozdań z oceny urzędników. W tym względzie skarżąca jest zdania, że popełniono trzy błędy. Błąd pierwszy dotyczy okoliczności, że sprawozdania z oceny skarżącej zostały zredagowane przez jedną osobę, błąd drugi jest związany z brakiem precyzji treści sprawozdań z oceny, a błąd trzeci wynika z braku uwzględnienia samooceny skarżącej.
 - Część druga dotyczy braku obiektywnego testu oceny znajomości języków. W tym względzie skarżąca jest zdania, że popełniono trzy błędy. Błąd pierwszy dotyczy okoliczności, że sprawozdania z oceny skarżącej zostały zredagowane przez jedną osobę, błąd drugi jest związany z brakiem użycia obiektywnych testów istniejących na rynku, a błąd trzeci wynika z okoliczności, że ocena nie odpowiada stanowi faktycznemu.
 - Część trzecia dotyczy subiektywności oceny poziomu wykonania zadań.
 - Część czwarta dotyczy subiektywności wyboru okoliczności faktycznych, jakie należy uwzględnić.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji. W tym względzie skarżąca podnosi dwa argumenty.
 - Argument pierwszy dotyczy tego, że subiektywność wynikająca z postępowania w sprawie awansu wywiera jedynie skutki niekorzystne dla skarżącej.
 - Argument drugi dotyczy tego, że w odpowiedzi na pytania skarżącej dotyczące braku awansu jej przełożony udzielił odpowiedzi na piśmie, co zdaniem skarżącej wykazuje, że postępowanie w sprawie awansu nie jest ani obiektywne, ani bezstronne.

Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2019 r. – DV i in./Komisja

(Sprawa T-576/19)

(2019/C 357/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: DV i 10 innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dotyczących określenia liczby dni corocznego urlopu wypoczynkowego skarżących w 2019 r.;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą jeden zarzut dotyczący niezgodności z prawem art. 6 załącznika X do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej z tych samych powodów, na które powołuje się Sąd w wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., Carreras Sequeros i in./Komisja (T-518/16, EU:T:2018:873). Zdaniem skarżących pozwana instytucja odmówiła zastosowania tego wyroku, mimo że jego skutki nie zostały zawieszone, co stanowi bezprawne zawieszenie wykonania wyroku Sądu.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2019 r. – Borborudi/Rada

(Sprawa T-580/19)

(2019/C 357/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sayed Shamsuddin Borborudi (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Vidal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Radę w dniu 27 maja 2019 r. na mocy rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/855 o utrzymaniu nazwiska skarżącego w załączniku IX do rozporządzenia (UE) nr 267/2012;
- nakazanie Radzie wykreślenia nazwiska skarżącego z załącznika IX do rozporządzenia (UE) nr 267/2012;
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprzestrzegania przez Radę wymagań dowodowych w zakresie nakładania sankcji na osoby i podmioty w odniesieniu do umieszczenia oraz utrzymania nazwiska skarżącego w wykazach dotyczących sankcji nałożonych przez Unię, jako że zakwestionowane środki nie opierają się na żadnej uzasadnionej podstawie.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia przez Radę błędu co do okoliczności faktycznych, jako że S. Borborudi nie pracuje już dla Irańskiej Organizacji Energii Atomowej („IOEA”), IOEA nie jest już podmiotem objętym sankcjami ONZ, a plan AMAD został wstrzymany w 2003 r.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę prawa, jako że nie zrelatywizowała ona ilościowego lub jakościowego znaczenia wsparcia udzielanego przez S. Borborudiego irańskiemu programowi jądrowemu.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Radę obowiązku wykazania zasadności przyjętego przez nią wobec skarżącego środka ograniczającego, jako że nie przedstawiła ona okoliczności, które dowodziłyby podstawy objęcia skarżącego sankcjami.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Radę obowiązku przedstawienia dokumentów wspierających uzasadnienie pomimo zwrócenia się przez skarżącego o te dokumenty.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Radę zasady proporcjonalności, będącej jedną z ogólnych zasad, które Unia Europejska jest obowiązana przestrzegać.

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2019 r. – thyssenkrupp/Komisja

(Sprawa T-584/19)

(2019/C 357/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: thyssenkrupp AG (Duisburg i Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Klusmann, J. Ziebarth i M. Dästner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości;
- obciążenie strony pozwanej kosztami, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym strona pozwana popełniła błąd definiując nowe rynki rozpatrywanych produktów ze stali cynkowanej ogniowo do zastosowań w branży motoryzacyjnej oraz z niektórych rodzajów stali opakowaniowej oraz że doprowadziło to do błędów w analizie siły rynkowej po koncentracji, w szczególności ze względu na nieuznanie w decyzji istotnych elementów zamienności produktów po stronie popytu i podaży. Strona skarżąca uważa zatem, że strona pozwana niesłusznie nie uwzględniła stali cynkowanej elektrolitycznie w swojej definicji rynku i nie uwzględniła zamienności ocynkowanych produktów używanych w przemyśle i w branży motoryzacyjnej.

2. Zarzut drugi, zgonie z którym strona pozwana błędnie zdefiniowała jako właściwe rynki stali cynkowej ogniowo stosowanej w branży motoryzacyjnej i stali opakowaniowej – rynki EOG, zamiast rynków światowych. W związku z tym strona pozwana błędnie zinterpretowała wyniki przeprowadzonego przez nią badania rynku i oceny dokumentów wewnętrznych dostarczonych przez strony oraz nie zastosowała właściwej procedury i zasad procesowych, nie przeprowadzając wystarczającej analizy ekonomicznej. Ponadto Komisja miała jakoby oprzeć się na dowodach nieskutecznych o niskiej mocy dowodowej, aby wykazać, że przywóz towarów nie ma wpływu na ceny stali cynkowej ogniowo stosowanej w branży motoryzacyjnej i stali opakowaniowej w EOG.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne i popełniła błąd co do istoty, uznając, że doszło do istotnego zakłócenia skutecznej konkurencji w odniesieniu do odrębnego rynku produktów ze stali cynkowej ogniowo stosowanej w branży motoryzacyjnej.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym w odniesieniu do jakoby odrębnych rynków produktów z blachy stalowej, stali powlekanej elektrolitycznie chromem i stali laminowanej ocena konkurencyjna Komisji opiera się na błędnym zastosowaniu i interpretacji kryterium istotnego naruszenia skutecznej konkurencji, który w sposób niezgodny z prawem łączy niezgodne elementy istotnego naruszenia skutecznej konkurencji wynikające z indywidualnej pozycji dominującej i nieskoordynowane skutki horyzontalne (oligopolistycznych). Strona skarżąca powołuje się również na oczywisty błąd w ocenie przywozu, który opiera się na zastosowanych wybiórczo fragmentach badania rynku oraz kilku błędnych interpretacjach dokumentów wewnętrznych, co doprowadziło do tego, że strona pozwana niesłusznie pominęła znaczenie wysokiego poziomu przywozu blachy stalowej i stali powlekanej elektrolitycznie chromem oraz możliwość wejścia na rynek podmioty zajmujących się walcowaniem wtórnym, tak jak miało to miejsce w innych częściach świata.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym środki zaradcze zaproponowane dla stali cynkowej ogniowo stosowanej w branży motoryzacyjnej i stali opakowaniowej zostały niesłusznie odrzucone przez stronę pozwaną. Strona skarżąca twierdzi również, że Komisja nie przeprowadziła właściwego badania rynku pod kątem zaproponowanych środków zaradczych.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do powodów odstąpienia przez nią od wstępnych zastrzeżeń wyrażonych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów w odniesieniu do stali elektrotechnicznej o ziarnach zorientowanych.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym strona pozwana dopuściła się uchybienia proceduralnego nie egzekwując odpowiedzi na liczne wnioski o udzielenie informacji skierowane do uczestników rynku w ramach fazy I i fazy II dochodzenia, na które w wielu przypadkach nie udzielono odpowiedzi. Strona skarżąca podnosi, że doprowadziło to do uchybienia proceduralnego i wypaczenia dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2019 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – Fontana Food (GRILLOUMI BURGER)

(Sprawa T-595/19)

(2019/C 357/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, S. Baran, barrister IV. Marsland, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fontana Food AB (Tyresö, Szwecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „GRILLOUMI BURGER” – zgłoszenie nr 15 963 283

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie R 1356/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Postanowienie Sądu z dnia 18 lipca 2019 r. – Taminco i Arysta LifeScience Great Britain/EFSA

(Sprawa T-621/17) ⁽¹⁾

(2019/C 357/52)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 374 z 6.11.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 23 lipca 2019 r. – AMVAC Netherlands/EFSA**(Sprawa T-720/18) ⁽¹⁾**

(2019/C 357/53)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Postanowienie Sądu z dnia 23 sierpnia 2019 r. – Cantieri del Mediterraneo/Komisja**(Sprawa T-335/19) ⁽¹⁾**

(2019/C 357/54)

Język postępowania: włoski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL